

august, at der slet ikke kunne blive tale om, at Dansk Folkeparti ville det her.

Man kunne også finde andre citater. Jeg vil godt citere statsministeren selv. Han er i Profilen i DR 1 i 1998, den 15. december, og bliver så spurgt af værten: »Hvordan vil du så sige det der med efterløn?« Og så kommer svaret fra den nuværende statsminister:

»Jamen det, jeg kan sige, er, at vi har lavet en aftale, den står vi ved, og en kommende borgerlig-liberal regering vil ikke lave om på den aftale.«

Det var det, statsministeren sagde i 1998. Det kan godt være, statsministeren fejlvurderede, at den borgerlige regering ville holde så længe, det ved jeg ikke, men statsministeren har afgivet et meget kontant løfte i Profilen i 1998.

Jeg vil godt spørge statsministeren: Hvordan føles det at være i en kreds af politikere, der siger noget meget håndfast og derefter løber fra det? Jeg husker, at statsministeren brugte meget stærke ord om Nyrup – efter min opfattelse, berettigede stærke ord, da Nyrup brød sit løfte. Nu har Dansk Folkeparti brudt sit løfte, nu har statsministeren brudt sit løfte.

Er det ikke en uskik, vi er i gang med i politik, at man går ud og siger noget inden et valg, og når valget er overstået, så gør man noget andet? Er det ikke uskik at gøre sådan noget i politik?

Jeg vil så runde af med nogle betragtninger om socialministeren:

Socialministeren har jo valgt at følge statsministerens strategi efter en kort tøven lige i starten, det første døgn, hvor socialministeren medgav, at det var bekymrende at se den rapport, der var kommet. Så blev hun af statsministeren bedt om at rette ind, hvis hun fortsat ville være socialminister, efter at statsministeren havde givet udtryk for, at det, der stod i rapporten, slet ikke passede, det gik ikke dårligere for de dårligst stillede, tværtimod, sagde statsministeren, gik det meget bedre. Så rettede socialministeren ind efter et døgn og sagde, at det går meget bedre for de dårligst stillede.

Jeg må sige: Jeg synes, den her debat bærer præg af en uklædelig og ufattelig arrogance over for mennesker, der har det dårligt. Jeg står stadig væk undrende tilbage med det spørgsmål: Hvad skal en socialminister, der ikke vil vedkende sig det billede, som alle uden for det her hus kan se? En finansministers opgave er at forsvare statens finanser, en forsvarsminister går i clinch med forsvaret, men vi har en socialminister, der ikke vil vedkende sig sit sociale ansvar

over for de dårligst stillede, men hellere vil pleasse statsministeren.

Kl. 18.45

Lige til sidst: Jeg synes ikke alene, man skal være tonedøv, jeg synes, man skal være helt døv, jeg synes ikke alene, man skal være svagtsende, jeg synes, man skal være helt blind, og jeg synes ikke alene, man skal mangle følsomhed, jeg synes, man skal være ufølsom, hvis man bruger en dag som i dag til at benægte den her debat.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg må jo nødvendigvis følge op på hr. Villy Søvndals forsøg på sådan at samle diskussionen i dag op. Hr. Villy Søvndal gav udtryk for, at jeg ligesom havde sagt, at det her problem ikke må eksistere.

Jeg synes, at om noget er det jo lige det modsatte, der sker, nemlig at denne regering tager fat i de problemer, der eksisterer. Vi noterer os dem ikke bare, vi gør noget ved dem.

Hvad er hr. Villy Søvndals svar på alt det her? Der har jo ikke været et eneste konkret bud i dag på, hvad der eventuelt yderligere skulle ske, andet end at vi skal fjerne loftet over kontanthjælpen. Det er den eneste knage, som hr. Villy Søvndal hænger sig fast i.

Jeg vil bare sige, at der er regeringens linje ganske klar. Vi vil ikke fjerne loftet over kontanthjælpen. Det skal kunne betale sig at arbejde. Vi ved, at noget af det bedste, vi kan gøre for social integration, er, at folk kommer ud på arbejdsmarkedet, at folk kommer i beskæftigelse, eventuelt på de vilkår, som de har ressourcer til, på de vilkår, som de magter.

Den aktive linje fortsætter vi fra regeringens side. Det er derfor, vi har taget en række initiativer for de grupper, der har nogle særlige problemer. Det er derfor, vi i fællesskab af satspuljen nu har fået afsat mere end 40 mio. kr. til social aktivering, for vi ved, det betyder utrolig meget for folk, at de bliver en del af det fællesskab, der er på arbejdsmarkedet.

I forhold til ngo-rapporten skal jeg gentage, at jeg synes, det har været meget nyttigt at få denne belysning af, hvordan organisationerne oplever situationen hos deres brugere. Der var jo overhovedet ingen modsætning eller nogen forskel på de kommentarer, der har været fra regeringens side. Sagen er, at rapporten ikke siger noget om den generelle udvikling. Den giver nogle indtryk, som organisationerne har af deres brugere, og der, hvor organisationerne siger, at de synes, nogle af deres brugere har fået det